

foreliggende ikke skulde kunne gaae igjennem. Den foregaaende ærede Taler har allerede hentydet paa, hvorlidet Høiesterets Oprindelse, den Form, under hvilken den er indstiftet, og den Instrux, der daglig gjælder for Rettens Pleie der, staaer i Samklang med hele vor nuværende offentlige Tilstand; men dersom en Reform som den foreliggende ikke skulde kunne gaae igjennem, saa skulde man troe, at det næsten vilde være umuligt endog blot at faae begyndt paa en Reform i Retspleien. Vi have nu ventet paa Begyndelsen dertil i 6 Aar; men Begyndelsen vil ikke engang lade sig tilsyne fra den ærede Justitsministers Side. Det Hele, vi have faaet, er en lille Lov angaaende Stiftesvæsenets Overgang fra de private Gods- elere og visse Stiftelser til de offentlige Rets- betjente, og dernæst en lille Lov om Politivæs- senet og Politiretsagers Behandling, og selv denne undergik en meget væsentlig Forandring her i Thinget, og den var endog ældre end Grundloven. Det forekommer mig, at der kunde være megen Anledning for Thinget til at forsøge at vedtage dette Lovforslag, saaledes som det er kommet frem, for at faae at vide, om det staaer omsonst i Grundloven, at Rets- pleien skal organiseres og omformes, eller om man virkelig kan udrette Noget, naar Ini- tiativet toges dertil her i Thinget. Jeg for- moder, at, efterat den høitærede Minister har sagt, at han ikke kan anbefale noget af de foreliggende Forslag, hverken det oprindelige eller det Forslag, der er kommen frem fra den ærede Rigsdagsmand for Frederiksborg Amts 3die Valgfreds (Müller), saa vil Thinget ikke tage i Betænkning at vælge det oprinde- lige. Hvad Endringsforslaget fra den ærede Rigsdagsmand for Frederiksborg, Amts 3die Valgfreds angaaer, da forekommer det mig noget besynderligt. Jeg har altid antaget det for at være en ufravigelig Regel ved en god Retspleie, at Præmisserne skulle være til- stede for Dommen, førend Domslutningen kommer paa Papiret. Jeg har vistnok hørt omtale, at der skulde et eller andet Sted have været en Underdommer, der ikke kunde blive færdig med sine Ting, og derfor nøiedes med at affige en Conclusion, medens han saa no- gen Tid derefter lavede nogle Præmisser der-

til. Man har jo ogsaa nogle Fortællinger — om de ere sande eller ikke, er jo vanskeligt at vide — om, at den paagældende Dommer bagefter er kommen i Bilde med sig selv og ikke har kunnet hitte ud af sine Præmisser, saaledes som han troede, at de skulde have været. Men nu at komme frem med et saa- dant Forslag, hvorved man statuerer som no- get Rigtigt for den høieste Domstol, at den først skulde udtale sig om, hvad der var Ret i Sagen, og bagefter tilraiffonnere sig, hvor- ledes dette Resultat er kommen frem, det kan jeg ikke andet end ansee for aldeles forkeert og for stridende mod, hvad man ellers almin- delig antager at henhøre til god Retspleie. Jeg seer heller ikke, hvad der skulde opnaaes ved en saadan Ordning; det vilde ikke føre til andet, end at Høiesteret stadig var 8 Dage bagud med sine Domme. Dersom den fra først af var bleven holdt til at være à jour med dem, da troer jeg, at det vilde gaae af sig selv. Naar man veed, hvor saa Sager der er i Høiesteret, og naar man har lagt Mærke til, at disse Sager næsten Aar for Aar formindskes i Tal, saa er det ubegribe- ligt at fatte, at Høiesteret ikke skulde være istand til at affatte Præmisser til sine Domme lige ved disse's Affigelse. Der er jo dog en stor Mængde Sager — det see vi i Aviserne hver Uge — hvor Dverretternes Domme stadfæstes i Høiesteret; dette gjælder navnlig om criminelle Sager. Motiveringen eller Præmisserne i denne Art Sager kunne naturligviis ikke ansees for Noget af Betydning. Hvad dernæst angaaer de øv- rige criminelle Sager, hvori Høiesteret omgjør Dverretternes Domme, da ere de af det Slags, som man for en Domstol med en saadan Rou- tine, som Høiesteret bør have, ikke kan kalde Andet end løbende Forretninger. Der bliver da kun de civile Sager tilbage, der maaskee ifølge det Høiesteretskort, som kommer ud om saa Dage for Aaret 1856, ikke er over 20; og af disse er det mig bekendt, at en stor Deel indgaae til skriftlig Behandling. I de Sager, hvormed det er Tilfældet, voteres ikke i Retten, medens den sidder, men Acterne cir- culere mellem Assessorerne udenfor Retten paa samme Maade, som Tilfældet er med Dømmes